

Valtuuskunta pohti haasteita Oulussa

Eläinlääkäriliiton valtuuskunta on viime vuosina kokoontunut kerran vuodessa jossakin muualla kuin Helsingissä. Tällä kertaa jalkauduttiin Ouluun viettämään heleää toukokuista viikonloppua kevätseminaarin muodossa. Kaupunki näytti parhaat puolensa: aurinkoinen sää suosi ja kokouspaikan keskeinen sijainti tarjosi seminaarin lisäksi halukkaille mahdollisuuden tutustua myös kaupunkiin. Vaikka valtuuskunta on aikoinaan valittu sopuvaaleilla, jäsenet haluavat vaikuttaa liiton toimintaan ja ottaa kantaa asioihin. Tämä tuli esille aktiivisena keskusteluna sekä lauantain seminaarissa että varsinaisessa valtuuskunnan kokouksessa sunnuntaina aamupäivällä.

Lauantain seminaarin aluksi Oulun johtava hygieenikko, kollega Leena Tuuri kertoi eläinlääkintähuollon järjestämisestä Oulun yhteistoiminta-alueella, johon kaupungin lisäksi kuuluu joukko ympäristökuntia. Kaupungissa on eläinlääkäreille yhteiset, ajanmukaiset vastaanottotilat. Suur- ja pieneläinpäivystys on eriytetty ja eläinlääkäreillä on mahdollisuus keskittyä pääsääntöisesti joko pieneläinpraktiikkaan tai suurelainten hoitoon. Järjestelmä antaa mahdollisuuden ajanvarausperustaiseen palveluun myös suurelänpuolella. Päivän päätteeksi halukkaat tutustuivat vastaanottotiloihin.

Seminaaripäivän toisena aiheena oli viime vuoden marraskuun alussa voimaan tullut uusi eläinlääkintähuoltolaki ja sen toimeenpanon eteneminen. Asia oli esillä jo valtuuskunnan viime syyskokouksessa. Aiheesta oli nytkin kertomassa Eviran neuvotteleva virkamies Antti Nurminen, joka aikoinaan oli mukana myös kyseisen lain uudistusta valmistellessa työryhmässä.

Lain toimeenpanon etenemisessä on varsin suuria alueellisia eroja. Kunnat tuntuvat olevan varsin varovaisia perustamaan erillisiä valvontaeläinlääkärin virkoja ja suhtautuvat epäluuloisesti valtion haluun osallistua viroista aiheutuviin kustannuksiin myös jatkossa. Toisaalta valvontatehtävien hoitamisesta praktiikkaa tekeville kunnaneläinlääkäreille maksettavista palkkioista on aiheutunut tulkintaerimielisyyksiä, vaikka raha lähtökohtaisesti tulee valtion kassasta. Entistä suurempien yhteistoiminta-alueiden muodostaminen sekä uudet päivystysjärjestelyt koetaan paikoitellen hankaliksi myös kollegoiden keskuudessa, eikä olemassa olevia rakenteita haluta muuttaa. Monta kiveä on siis vielä käännettävänä. Eläinlääkintähuoltolain jalkauttaminen kentälle siten, että myös eläinlääkäreiden edut tulevat otetuksi huomioon parhaalla mahdollisella tavalla, vaatii edelleen aktiivista otetta sekä Eläinlääkäriliitolta että paikallistasolla toimivilta kollegoilta.

Seminaaripäivä huipentui liiton puheenjohtaja Sanna Hellströmin vetämään ryhmätyöhön, jossa pohdittiin eläinlääkäreiden toimintakentän muutoksia tulevaisuudessa. Eräs esille tulleista teemoista oli kilpailun kiristyminen sekä ammattikunnan sisällä että myös muiden ammattikuntien kilpailu eläinlääkäreille perinteisesti kuuluneista tehtävistä. Asiakkaiden vaatimustason nousu on niin ikään tapahtunut tosiasia sekä pien- että suurelänpraktiikassa. Ammattikuntien välisessä kilpailussa eläinlääkäreiden ainoa keino ammatinharjoittamislakiin sisältyvien rajauksien lisäksi on yksinkertaisesti olla parempia kuin muut. Mikäli eläinlääkärit mieltävät jotkut tehtävät vähäarvoisiksi tai vähemmän miellyttäviksi sekä hoitavat ne huonosti tai jättävät hoitamatta, ovat muut ammattikunnat kyllä valmiita hoitamaan ne. Tätä keskustelua on viime aikoina käyty muun muassa eläinten terveydenhuollon ja eläinsuojelutehtävien kohdalla, joiden hoitamiseen kuitenkin juuri eläinlääkäreillä on koulutuksensa perusteella lähtökohtaisesti parhaat edellytykset.

Valtuuskunnan vaalit pidetään syksyllä: toimintaan ja vaikuttamiseen tarvitaan mukaan eri sektoreiden, alueiden ja näkemysten eläinlääkärit.

Olli Ruobo

Eläinlääkäriliiton valtuuskunnan puheenjohtaja